

Warszawa, 24 VI 2009 r.

Ks. Infulat Dr Andrzej Wojciech Santorski

– w 80. urodziny

Jubileusz 80. urodzin Ks. Infulata Andrzeja Wojciecha Santorskiego, długoletniego profesora seminarium i innych ośrodków akademickich, stanowi dogodną okazję do wyrażenia życzeń i podkreślenia zasług na polu naukowo-dydaktycznym i pastoralnym Jubilatą gorliwie pracującego w Archidiecezji Warszawskiej.

Ksiądz Infulat urodził się, jako syn Kazimierza Santorskiego i Janiny z d. Rózyckiej 22 kwietnia 1929 roku w Zbikowie, gdzie został ochrzczony 8 maja 1929 roku. Świactwo dojrzałości otrzymał w 1947 roku w V Miejskim Liceum Ogólnokształcącym w Warszawie. W latach 1947-1952 był alumnem Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Warszawie studiując jednocześnie na Wydziale Teologii Katolickiej Uniwersytetu Warszawskiego. 24 sierpnia 1952 roku przyjął święcenia kapłańskie z rąk Prymasa Polski abpa Stefana Wyszyńskiego.

Magisterium z teologii otrzymał 18 maja 1955 roku w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie na podstawie pracy *Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny w homiliach św. Andrzeja z Krety*, przygotowanej wcześniej pod kierunkiem ks. bpa prof. Antoniego Pawłowskiego. W latach 1958-1961 studiował teologię dogmatyczną na Wydziale Teologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, zaliczając dodatkowo dwa lata seminarium ascetyki i mistyki u ks. prof. Antoniego Słomkowskiego. Licencjat z teologii dogmatycznej osiągnął 20 czerwca 1960 roku w KUL na podstawie przereadowanej pracy magisterskiej. Doktorat z teologii dogmatycznej uzyskał 19 listopada 1964 roku na podstawie rozprawy *Problem podobieństwa Kościoła do Maryi w nauce św. Ambrożego*, pisanej pod kierunkiem o. prof. Andrzeja Krupy OFM.

Od 1963 roku wykłada teologię dogmatyczną w Wyższym Metropolitalnym Seminarium Duchownym w Warszawie, a od 2006 roku jako emerytowany starszy wykładowca na Papieskim Wydziale Teologicznym w Warszawie. W Seminarium miał także wykłady z patrologii w latach 1963-1974. Od roku 1973 wykłada teologię życia wewnętrznego w Prymasowskim Instytucie (dawniej Studium) Życia Wewnętrznego, a od roku 1987 również dla alumnów Seminarium. W latach 1984-1986 podejmował wykłady zlecone z teologii życia wewnętrznego w Akademii Teologii Katolickiej. W roku akademickim 1986-87 przebywał na stypendium naukowym w Instytucie Katolickim w Paryżu. W latach 1993-2006 pełnił obowiązki kierownika PIŻW. Od roku 1976 pro-

wadził seminarium z teologii życia wewnętrznego, a od roku 1977 również seminarium z teologii dogmatycznej na PWTW (poprzednio ASTK). Na jego seminariach uzyskało magisterium z teologii 44 osoby, licencjat z teologii dogmatycznej 2 osoby, licencjat z teologii życia wewnętrznego 6 osób.

Uczestniczył w dorocznych spotkaniach Sekcji Patrystycznej, Sekcji Dogmatycznej i Sekcji Teologii Duchowości. Głosił referaty w 1988 roku na Sekcji Patrystycznej oraz w 1997 roku na Sympozjum Ambroziańskim w Lublinie, oba opublikowane w *Vox Patrum*. W latach 1994-96 wykładał teologię duchowości na Międzyuczelnianym Konwersatorium Etyki organizowanym w Warszawie przez *Centre International de Formation Chrétienne*.

W pierwszym okresie działalności dydaktycznej zajmował się głównie sakramentologią. Jednak najwięcej sił i pasji poświęcił teologii życia wewnętrznego, zwracając szczególną uwagę na kwestię tak zwanego pierwszego nawrócenia oraz na zagadnienia ascezy życia emocjonalnego (publikacja książkowa, a także zrealizowane prace magisterskie). Jest nadto autorem 5 kaset nagrań dla niewidomych na temat teologii życia wewnętrznego. Obecnie w dziedzinie teologii dogmatycznej podejmuje badania nad nową koncepcją soteriologii według nauczania papieża Jana Pawła II.

W latach 1975-1984 uczestniczył w pracach Komisji Episkopatu Polski do Spraw Katechizacji. Brał udział w pracach Komisji Maryjnej Episkopatu Polski oraz Podkomisji Teologicznej do spraw Dialogu Ekumenicznego w latach 1989-1996.

Fakty te ukazują szeroki zakres działalności naukowej i dydaktycznej Księdza Infułata, skupionej przede wszystkim na formacji teologicznej alumnów Seminarium Warszawskiego, a także świeckich i zakonnych studentów teologii oraz katechetów Archidiecezji Warszawskiej. Zapraszany do udziału w wielu komisjach kościelnych był uznanym konsultorem, ekspertem w sprawach ortodoksji i ortopraksji. Jego opinie są niezwykle wyważone, kompetentne i trafne.

Znaczną popularnością cieszą się jego podręczniki i skrypty, często odnawiane i powielane. Doskonale spełniają oczekiwania studentów i słuchaczy. Przekazują bowiem w niezwykle prosty, a jednocześnie merytoryczny sposób treści doktryny katolickiej. Trafnie oddają ducha posoborowego nauczania Kościoła. Podobnie też cenione są jego książki i artykuły, w których przebija solidny warsztat naukowy, metoda na ogół biblijna, przy jednoczesnym nachyleniu praktycznym. Na szczególną uwagę zasługują pozycje książkowe: *Droga życia wewnętrznego*; *Tajemnica naszego Chrztu*; *Czy znasz tajemnicę Bierzmowania*; *Czy znasz tajemnicę Eucharystii*; *Nasze ostateczne przeznaczenie. Traktat eschatologiczny – Traktat o czyśćcu*; *Prawdy wiary katolickiej – Jak je rozumieć?* Niektóre z nich doczekały się już tłumaczenia na język rosyjski (*Путь внутренней духовной жизни*; *Тайна нашего Крещения*).

W latach 1965-1984 był duszpasterzem i proboszczem w parafii Izabelin koło Warszawy. W tej pracy umiejętnie łączył teorię i praktykę. Do religijnej wspólnoty w Izabelinie powiedział, że staje wobec niej przede wszystkim jako nauczyciel. W rzeczywistości prowadził nieustanną katechezę parafialną. Przez 40 lat (1964-2004) czynił to również w posłudze kapłańskiej w czasie pieszych pielgrzymek na Jasną Górę. Uczestniczył w nich regularnie do momentu, gdy pojawiła się u niego poważna niewydolność serca. Owocem katechez pielgrzymkowych są trzy książki na temat sakramentów inicjacji chrześcijańskiej.

Ksiądz Infulat mówi, że nie potrafi nic innego czynić, jak tylko nauczać. Będąc synem nauczycielki, dziedziczy talent dydaktyczny i niezwykłą troskę o formację intelektualną swoich uczniów. Poza regularnymi wykładami akademickimi prowadzi także w wielu miejscach kursy teologii dla osób zakonnych, oddając do dyspozycji swój wolny czas, przeznaczony na odpoczynek. Wykłady te cieszą się wielkim powodzeniem, choć wymagają niekiedy dużego poświęcenia. W roku 2004, jadąc zmęczony po uroczystościach Bożego Narodzenia do Loretto pod Warszawą, aby tam podejmować wykłady z teologii dla sióstr loretańek, uległ poważnemu wypadkowi drogowemu. Obecnie nadal służy posługą kapłańską i nauczycielską wśród sióstr i mieszkańców Zakładu Ociemniałych w podwarszawskich Laskach.

Pełnił niejednokrotnie funkcję rekolekcjonisty i kierownika duchowego dla wielu osób świeckich, zakonnych i kapłanów. Charakteryzuje go realistyczne, a zarazem głęboko duchowe podejście do świata, do ludzi i ich problemów. Może być słusznie uważany za mistrza życia duchowego ze względu na to, że rozwijał teologię życia wewnętrznego, ale także przekładał ją na konkretne potrzeby życia duchowego i emocjonalnego współczesnego chrześcijanina. Odznacza się przy tym dużą wrażliwością na człowieka, jego indywidualną drogę życia chrześcijańskiego.

Podkreślmy na zakończenie, że w uznaniu za zasługi dla Kościoła warszawskiego został odznaczony godnością prałata papieskiego (w 1979 roku), a następnie protonotariusza apostolskiego (w 2008 roku).

Na stałą wdzięczność zasługuje dzisiaj ze strony Warszawskiego Seminarium Duchownego, w którym niestrudzenie pracował jako prefekt alumnów (1963-1965) oraz wykładowca – po dziś dzień. Należy z szacunkiem stwierdzić, że całe swoje rzemiosło naukowe i duszpasterskie włączył w służbę warszawskich seminarzystów. Pozostaje w ich pamięci jako profesor niezmordowany na wykładach, na których nie brakło elementu dramatycznego. Pewnego razu, gdy prowadził wykład o przeznaczeniu, został przywalony ogromną tablicą, narażony nawet na utratę życia. Konsekwencją tego wypadku okazało się poważne uszkodzenie kręgosłupa, związane z koniecznością dłuższej hospitalizacji. Jeszcze bardziej studentom utrwaliły się wspomnienia z egzaminów. Nie darował bowiem nikomu nieznamomości źródeł, zwłaszcza tekstów biblijnych w procesie formułowania argumentacji teologicznej.

Godne odnotowania jest wreszcie to, że w każdej sytuacji i na wszystko, co go w życiu spotyka, odpowiada *Deo gratias*. Czyni to również wtedy, gdy podejmuje słuchawkę telefonu. Jest przykładem kapłana wdzięcznego Bogu i ludziom oraz wiernego Chrystusowi i Jego Kościołowi. Jego postawa apostolska i zaangażowanie w odnowę Ludu Bożego są wzorem dla współczesnego kapłana.

Z okazji 80. urodzin Księdza Infulata życzę, aby Bóg obdarzał dalej dostojnego Jubilata, przez wstawiennictwo Matki Najświętszej, obfitością łask, zdrowiem i siłami w działalności apostolskiej. Na dalsze lata życia i pracy przesyłam pasterskie błogosławieństwo. Wdzięczny Bogu za tak wyrazisty wzór kapłana i profesora razem z Księdzem Jubilatem mówię *Deo gratias*.

† Kazimierz Nycz

Arcybiskup Metropolita Warszawski